

SCRIPTURE TRACT

ON JEWELRY.

Based on 1. Pet. iii. 3-4. 1. Tim. ii. 9-10. Gal. v. 22-23. Isaiah iii. 16-23. Showing, 1st. That worldly jewels are a great loss to the owners. 2ndly. That spiritual jewels are an everlasting gain to their owners.

வேதமோழி—ஒன்பதாவது.

பூ ஷி ண நா ஸ்.

உலகத்திலே சரிர பூஷணம், ஆத்தும பூஷண மென்னும் இருவகை உண்டு. அவைகள் இன் னவின்னவேன்றும், அவைகளின் பலாபலம் இன்னவின்னவேன்றும் உங்களுக்கு வேளிப்படுத் திக்காட்டுமேபோருட்டு, அப்போஸ்தலஞகிய பேத ரு சபைகளுக்கு எழுதின க. நிருபம், கூ. அதிகாரம், கூ. ச. வாக்கியங்களையும், அப்போஸ்தலஞகிய பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதின க. நிருபம், உ. அதிகாரம், கூ. யி. வசனங்களையும், அவன் கலாத்தி யருக்குளழுதின நிருபம், கு. அதிகாரம், 22, உங். வாக்கியங்களையும், ஏசாயா, கூ. அதிகாரம், யி. கு. வசனம் முதல், உங். வசனமீறுயுள்ளவைகளையும் கோண்டு விலைபுத்திபோதுகங்களைச் சொல்லுவேன்.

அந்த வாக்கியங்களாவன.

நீங்கள் உங்கள் மயிரைப் பின்னி, போன்னேப் பணங்களை அணிந்து, முக்கியமான வஸ்திரங்களை

ததரித்து, புறம்பிலேமாத்திரம் உங்களை அலங்கரி யாமல் உள்ளத்தில் மறைந்த சபாபத்துக்கேற்ற தாகத் தேவனுடைய பார்வைக்கு மிகுந்த விலையள்ளதும், அழியாததுமாயிருக்கிற சாந்தமும் அமைதலுமான ஆவியினால் உங்களை அலங்கரிக்க க்கடவீர்கள். ஸ்திரிகளும் மயிர்ப்பின்னல், போன்முத்துக்கள், விலையுயர்ந்த வஸ்திரம் இவைகளினுலேயல்ல, நாண்ததோடும், மரியாதையோடும் கற்புக்குரிய வஸ்திரத்தைத் தரித்து, தேவபத்திபைக் காண்பிக்கிற ஸ்திரிகளுக்கேற்றதாக நற்கிரியைகளாகிய அவங்காரத்தினால் தங்களை அலங்கரி க்கக்கடவர்கள். ஆவியின்கண்ணோ அன்பு, சந்தோஷம், சமாதானம், நிடியபோறுமை, தயை, நற்குணம், உண்மை, தாழ்ந்தசிந்தை, இச்சையடக்கம், என்னும் இவைகளே. இப்படிப்பட்ட வைகளுக்கு விரோதமான பிரமாணம் ஒன்று மில்லை.

மேலும் யேகோவா சீயோனின் கண்ணியர் அகங்காரிகளாகி கழுத்தை சீட்டி நடந்து கண்களைப் புரளக்கேய்து தத்தித்தத்தி நடந்து தங்கள் கால்களிற் சிலம்போலிக்க உலாவுகிறார்கள். ஆதலால் ஆண்டவர் சீயோன் கண்ணியரின் உச்சந்தலையை மோட்டையாக்குவார். யேகோவா அவர்களை நிருவாணமாக்குவார். அங்காளிலே ஆண்டவர் சிலம்புகளும், சுட்டிகளும், சந்திர ஆரங்களும், காதனிகளும், காப்புகளும், சிரமுக்காகேளும், கிரடுஷணங்களும், பாதசாரங்களும், மார்க்கங்களும், ககந்தபாத்திரங்களும், இரட்சாபந்தனங்களும், மோதிரங்களும், முக்குத்திகளும், விசித்திரவள் திரங்களும், மேலங்கிகளும், மேற்போர்வைகளும், சிறுபைகளும், கண்ணைடிகளும், உள்ளாடைகளும், குல்லாக்களும், முக்காட்டைகளுமாகிய

இவைகளின் அலங்காரத்தை நீக்கிவிடுவாரேன்று ஏசாயா, ஈ. யூ. உங். ஸ் சோல்லப்படுகின்றன.

வேதவாக்கியங்களுக்குக் கருத்துக்கொள்ளும் போது அந்தந்த வசனத்தில் விளங்கிந்திரும் கருத்துக்கண மாத்திரங் கருதி இம்மாத்திரந்தான் இதில் அமைந்த கருத்தேன்று கோள்ளாமல் மற்றை மற்றை வாக்கியங்களில் அமைந்து இருக்கும் கருத்துக்கணயுங்கோண்டு பறன்றையாய் இட்டுக் கூட்டியும், விலக்கியும், சுருக்கியும், விரித்தும் கருத்துக்கொள்வது ஆக்கியோர் கருத்தும், சான்றோர் ஆட்சியுமாயிருப்பதினால் குறித்த வாக்கியங்களிலே தேசாரத்திற்கேற்ற மட்டான் ஆடை ஆபரணங்களையும், அதிகார தத்துவங்களின் குறிகளையும் விலக்கினதேன்று கருதாமல் அளவுக்கத்திகமான டூஷனங்களையே விலக்கினாரேன்று அறிவோம்.

மேய்ஞ்ஞானிகளாயும், கிறிஸ்துவின் அவயவங்களாயும், கிறிஸ்துவின் சகோதராயும், அவருடைய ஆவயங்களாயும், அஞ்ஞானத்தில் இருக்கு பிரத்தேடுக்கப்பட்டவர்களாயும் இருக்கிற சபையார்மூலவாக்கியங்களிற் சோல்லப்பட்ட பிரகாரம் மாமிச இச்சையுள்ளவர்களாய்த் தங்களைச் சோடி ப்பது தேவனுக்குப் பிரியமல்லவென்றும், அவ்வித சோடிப்புக்களினால் மனிதருடைய சிந்தனைகள் விகாரப்பட்டதே தேவனை விட்டு உலகத்திற்குச் சாய்ந்துபோமேன்றும் அவைகளைக் காண்கிற பிறருக்குதிடைந்துசலையும்போருமையையும் எழுப்புகிறதும் மனதத்தேதிக்கிறதுமாயிருக்கிறதேன்றும் அவைகள் எல்லாருக்கும் போருள் நட்டத்தையும், சர்வகட்டத்தையும், ஆத்தும் நட்டத்தையும் வருவிக்கிறதேன்றும் தேவனிலாயிக் கேள்வியும்.

தேவன் நம்மைச் சிருட்டித்து இந்த உலகத்தில் வைத்து உலகத்தின் சகல செல்வங்களையும்

தந்து நாம் அவைகளை நன்றி அறிதலோடும், தோ
த்திரிப்போடும், தாழ்மையோடும் எதேதனுபலிக்
கும்படி உத்தரவுபண்ணி, நாம் அவைகளை நமது
சோங்கமென்றும், அதிற்தானே சகல இன்பமும்
அடங்கியிருக்கிறதேன்று மேண்ணி நமது மன
தை அதிலே அமிழ்ந்த விடப்படாதென்றால் கட
டனொயிட்டிருக்கிறார். அந்தப் பிரகாரம் நமக்கு
அவர் கோடுத்த சகல லேள்கீ வாழ்வுகளும் அ
நித்தியமென்றும், அவரைப் பற்றியிருப்பதே நித்
தியவாழ்வென்றும் அறிந்து போருளாதையை வே
றுத்துத் தேவனை விரும்பி அவருடைய கட்டனை
க்கமைந்து நடங்தோமென்றால் நித்திய வாழ்வை
ப் பேற்றாச் சிலித்திருப்போம். அதைவிட்டுத்தே
வனை மறந்து அவருடைய கட்டனைகளை அவமதி
த்து உலக ஆசையுள்ளவர்களாக நடங்தோமானால்
நிற்பாக்கியராய் மரிப்போம்.

இது காரியத்திலே உலகத்தவர்களாய் இருக்கிற
அனேகர், தேவன் இவ்வுலகத்தில் நமக்குக் கோ
டுத் தேவன் முதலான எல்லாவற்றையும் எடு
த்து உண்டு, உடுத்து, பூசி, அனுபோசித்து, அனி
ந்து, அலங்கரித்து, களித்து விணையாடாமல் அவை
களை எல்லாம் வீணிலே விட்டு மரிக்கிறதினால்
என்ன இலாபம்? தேவன் இவைகளை எல்லாம்
ஈயும் அனுபவிக்கும்படி உண்டாக்கின்றதல்லாமல்
வேறு என்னத்துக்கு உண்டாக்கினார்? இவைக
ளை ஏன் விலக்குகிறார்? இவைகள் அவருக்குவே
ண்டியதோ? அல்லவே என்கிறார்கள்.

இவைகளை அவர் நமது கையிலே கோடுத்து ம
ட்டேக்கத்திகம் அனுபோகிக்கவேண்டாமென்று கட
டனொயிட்டது எமது நயத்துக்கேயன்றித் தமது லா
பத்துக்கல்ல. அதேன்னுபோவவேணில், அன்பு
ள்ள பிதாவானவன் கோய்க்குமருங்காய் அதிக மஸ்

துள்ளவைகளைச் சேகரித்துத் தன் விட்டிலே வைத்த பின்பு தன் புத்திரரை அழைத்து எனக்கு அன்பான மக்களே, இந்த வஸ்துக்கள் அதிக மஸ்துள்ளவை, இதை உங்கள் வியாதியின் நிமித்தமான் றி மற்றொரு நிமித்தமாய்ப் பானம்பண்ணதிருங்கள். அதிகம் பானம்பண்ணினால் உங்கள் அறிவுகள் கலங்கிப் பித்தராயிர்கள். அதிலும் அதிகரித்தால் மரணத்துக்குள்ளாக்கும். ஆகையால் அதை வெறிகோள்ளுத்தக்கதாய்க் குடியாதிருங்களேன் பான். அது அந்தப் பிள்ளைகள் மேற்கொண்டவன் கண்மையினுலுமல்ல, உலோபத்தினுலுமல்ல, அவர்கள் மேலேகொண்ட பட்சத்தினுலே அப்படிச் சோன்னான். பிள்ளைகள் வேறொரு நியாயத்தை யுங் கருதாமல் பிதாச்சோன்ன கட்டளையேன்றாய், அதின்படி நடப்பது தங்கள் கடமையேன்றாம் நம்பித் தீர்மானம்பண்ணின் நடக்கவேண்டும். அப்போழுது பிதா பிள்ளைகள் மேல் அதிக பட்சமுள்ள வருக இருப்பான். பிள்ளைகளுக்கும் நன்மைய ஸ்டாகும். அதை விட்டு நியாயம் உத்தரிக்கவும், கீழ்ப்படியாமல் அதிகம் குடிக்கவும் குணிக்தால் பிதா பிள்ளைகளை வேடுத்துத் தள்ளுவான்.

தேவன் ஆதாம் ஏவாஜோச் சிருட்டித்து அதிசேல்வமுள்ள நஞ்சாவனத்தில் வைத்து ஒரே மரத்துன் கனியைமாத்திரம் புசிக்கவேண்டாம், மற்றே நந்த மரத்தின் கனிகளையும் புசியுங்களேன்று உத்தரவுபண்ணினார். அவர் அந்த ஒரு மரத்தின் கனியை விலக்கினாது தமக்குத் தேவையாயல்ல, இவர்கள் எப்போழும் தம்மை நினைவுக்கரவும் தமக்குக் கீழ்ப்படிந்து தங்கள் ஆணவத்தை அகற்றி நன்றி மறவாதவர்களாக இருக்கும் போகுட்டாகவுமே அந்தக் கட்டளையிட்டார். அவர்கள் அதற்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்குங் காலத்தில் அவர்கள்

மேற் பிரியமுள்ளவராயிருந்தார். அவர்களும் சுகசிலாக்கியமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள் பசாசின் போய்ப்போதகத்தால் மயங்கித் தங்கள் இச்சைக்கு இடங்கோடுத்து தேவனி ட்ட கட்டணையைக் கடந்ததினால் தேவன் அவர்களை வெறுத்துச் சபித்துப் பரதீசுக்குப் புறம்பாக்கிவிட்டார். அவர்களோ நட்டத்துக்கும், துக்கத் துக்கும், மரணத்துக்கும் உடன்றையானார்கள். அதுபோலவே அவர் நமது கையில் அதிக செல்வங்களையுங் கோடுத்து நிங்கள் அவைகளில் பற்றுவையாமல் மட்டாய் அனுபவித்து நம்மைப் பற்றி இருங்களேன்று கட்டணை கோடுத்திருக்க, எாம் அதற்கு அமையாமலும், அவரைப் பற்றிக் கோள்ளாமலும் உலகவழக்கத்தைப் பற்றிக்கோண்டு ஆணவமடைந்து தேவனை மறந்தோமானால் தேவன் நம்மை வெறுத்துத் தள்ளுவார். இப்படி எாம் தள்ளுண்டு அவர் நமக்கேன்று வைத்திருக்கிற பேரின்பத்தை இழந்துபோவோம்.

இப்படி இருக்கையால் மேல் வாக்கியங்களைக் கோண்டு சரிரபூஷணங்கள் தன்னை உடையவர் களை நட்டப்படுத்துமென்றும் ஆக்துமாபூஷணங்களோ தன்னை உடையவர்களுக்கு நித்திய பிரயோசனங் தருமென்றும் அதிக விபரமாய்ச் சொல்லுவோம்.

க. சரிரபூஷணங்கள் தன்னாயுடையவர்களன் நட்டப்படுத்துமென்பது.

மனிதருடைய மனங் கண்ணுலே கண்டதை, முக்காலே மணந்ததை, வாயாலே உருசித்ததை, காதாலேகேட்டதைச், சரிரத்தாலேபரிசித்ததைப் பற்றிக்கோண்டுஅதிலேஅமிழ்ந்திக்கிடக்கிறதன்றி, ஜம்புலனுக்கு எட்டாதவைகளைப் பற்றிக்கோள்

எத் தீராணியற்றது. இந்த மனம் வேத வாக்கி யத்தினாலும், நற்போதகத்தினாலும், பரிசுத்தாலியின் அருளினாலுமேயன்றி, முந்தின சுபாபத்தையும் பழைய அப்பியாசங்களையும் விட்டு தேவநேசம் தேவபத்தி முதலிய வேத ஒழுக்கங்களுக்குத் திரும்பிக்கொள்வது கடாத ஒரு சேயல். அந்த மனம் தனக்கு எட்டாத அபாவமாயிருந்த வைதீக நிலையை விட்டுச் சுபாவமான லெள்கீக நிலைக்குத் திரும்புவதற்கு மேற்கொண்ன வேதமும் வேண்டாம், போதகமும் வேண்டாம், சற்சங்கமும் வேண்டாம், புலன்வழியாய்ச் சென்று மனதைக் கவருகிற விடயங்கள்மாத்திரமே போதும், தேவகிருபையினால் வைதீகத்தைாடிய மனம் போன்றைபரணங்களினாலும், மினுக்குவஸ்திரங்களினாலும், சுகந்தங்களினாலும், மற்றும் சரீர அலங்காரங்களினாலும் இழுப்புண்டமாத்திரத்தி வே முன்தான் பேற்றிருந்த மேய்ஞ்ஞான சிஸ்தனைகள் அறிவுகள் முழுமையும் மறந்து நல்லிவேகத்தையும் மனச்சாட்சியையும் கொண்றபோட்டதே தன்னிலே ஆணவங்கொண்டு தேவனை விட்டு உலகத்திற் சாய்ந்து மாமிச இச்சைகளுக்கேற்றவைகளைச் சிஸ்தித்து அவைகளுக்கு ஏற்ற நடைகளை நடந்து அவைகளை நடப்பிக்க ஏற்ற வழிவகைகளையே தேடும். இப்படியே மௌனமேவும் மாமிச இச்சையை நிறைவேற்றுத்தற்கு ஏற்ற ஆடை ஆபரணங்கள் சுகந்தாக்கிகள் முதலிய அலங்காரங்களைத் தேடித் தன்னைக் கண்ணிக்குப்படுத்தும்.

இது என்னபோலவேனில் வேட்டுவர் தன் சர்ரமுமுதுக் தேரியாமல் புற்களாலும், தனிகளாலும் தங்களை மறைத்துக் கட்டிக்கொண்டு பட்சிகள் இச்சிக்கும் இரையைக் கிட்டுமொன்மாயிட்டு

இருக்கப் பட்சிகள் இவன் தன்னைப் பிடிக்கும் படி இருக்கிறஞ்சபதை அறியாமல் இரையை விரும்பி வர வேடன் அகப்படுத்திக்கொள்வது போல ஆடவர்களாவது, ஸ்த்ரிகளாவது தங்கள் உடம்பை வஸ்திர ஆபரணமென்னும் மறைப் பினால் மறைத்துத் தம்முடையவும் பிறருடைய ஏம் ஆத்துமாவைப் பாவத்திலே அகப்படுத்திக் கேடுக்கிறார்கள்.

மேலும் வஸ்திர ஆபரணங்கள் பிறருடைய சிந்தனைகளை விகாரப்படுத்துவதுமாத்திரமல்ல, நன்னை உடையவர்களுடைய சிந்தனைகளையும் விகாரப்படுத்துகின்றது. அவைகளை அனிக்கிருக்கிறவர்களுடைய மனம் எந்தவேளையிலும் அந்தப் பூஷண ப்களிற்குண அமிழ்ந்திக்கிடக்குதும். அது வுமல்லாமல் தன்னிலேதானே பேருமைகோண் கு எல்லாரிலும் தானே அதிகமென்றும் உலகத்தில் தன்னைவிடப் பேரியவர்களில்லை என்றும் நினைத்துத் தேவனை வீட்டு உலகத்திற்குச் சாய்க் குபோகக்கேய்கின்றது. இப்படியே போன்று கையினாலே பேருமையும், வீம்பும், மோக இச்சையும் மற்றுள்ள எந்தக் கேடும் உண்டாகிறதே ஏனு எல்லாமும் அறிக்குகோள்ளலாம்.

இதுவுமன்றி வஸ்திரபூஷணதிகளை அதீகமாய் அணிக்கு தனக்கும் பிறருக்கும் இடைஞ்சலையும் போருணையையும் எழுப்புகிறதுமாய் இருக்கின்றது. எப்படியேன்றால் ஒருவன் அல்லது ஒருத்தி அதீகமாய் அணிக்குகோண்டு சற் சங்கங்களுக்குப் போவது பிறருக்கு வேட்கத்தை உண்டாக்குகிறதாயும் போருணையை விளைவிக்கிறதாயுமிருக்கிறதுமன்றி இதனால் மறபேர் அணிக்குவராம் அணியாமல் போவது வேட்கமும் நமது சிறமையைக் காண்பிக்கிறதாயுமிருக்குமே

ன்றும் எண்ணி அநேகர் தேவாராத்னைக்குத்தானும் போகாமல் தடைப்பகேகிறார்கள். இதுவும் ஸ்லாமல் அத்கமாய் அணிந்து போகிறவர்கள் மனதைத் தேவனிடத்திற் செலுத்தாமல் தங்கள் பூஷணங்களில் வைத்து ஆத்துமாவில் நிருவாணி களாய் எழுங்குபோகிறார்கள். அணியாமற்போயிருக்கிறவர்களோ இவர்கள் மேற் கண்ணேக்கமாயிருந்து இவர்கள் நகைகளையும், இவர்கள் பேருமைகளையும் எடுத்துப் பேசி, இவர்கள் பிதா இன்னர், மாதா இன்னர், இவர்கள் நடை இன்னது, திராணி இன்னதென்று அவர்களுடைய இழிவுதோன்றப் பேசி வீணே வெறுமையாய்ப் புறப்பகேருார்கள். இப்படியே பூஷணத்திகளை அணிவது அணிந்தவரையும் அதைக் காண்கிறவர்களையும் ஏகமாய்க் கெடுக்கிறதாயிருக்கிறது.

இதுவுமன்றி ஆத்துமாவானாக சரிரத்தோடே அழிந்குபோவதும், பூதங்களிற் தோன்றிச் சொற்பகாலஞ் சீவித்து மாய்ந்துபோவதுமல்ல, அது ஆவியாய்த் தோற்றுவிக்கப்பட்டு அனவரதகாலமுஞ் சீவித்திருக்கிற வஸ்து. மாயிசதேகத்துக்கு ஊன், உறக்கம், சவுக்கியம், பேலம், தத்துவம், அத்காரம், வல்லமை முதலான பலபல இன்பங்கள் தேவை. ஆத்துமாவுக்கோ அன்பு, சாந்தம், தனை, போறுமை, நேசம், தேவபத்தி, நல்லோழுக்கம் முதலிய அகலட்சணங்கள் வேண்டும். சரிரத்துக்கேற்ற லட்சணம் இல்லாவிட்டாற் சரிரம் எப்படி வருங்குமோ அப்படி ஆவிக்கேற்ற லட்சணம் இல்லாதிருங்கால் ஆத்துமா நித்திய வருத்தம் அடைந்திருக்கும். ஆத்துமாவானது சரிரத்தில் சிக்குண்டுதேகபோகத்தில் தானுங்கூடி அனுபவித்து இன்பமுற்று மறுமையிலே தனக்கு வரும் நித்திய நிலைமையை மறங்குபோகின்றது. ஆத-

லால் அது சர்த்துக்கடேத் திற்றின்பமென்னுக் கேற்றில் அமிழ்ந்திப்போகாமல் நாள்வட்டத்திலே அதைத் தடேத்து நிறுத்திக் காப்பாற்றிக்கோள்வது தானே ஞானமும் விவேகத்தின் கடமையுமாயிருக்கும். அப்படிக் காத்துக்கோள்ளாமல் ஆத்துமாவைச் சிற்றின்பத்திலே அப்பியாசப்பட விடுவதே அஞ்ஞானமும் அவிவேகமுமாயிருக்கும். சர்த்தைத் உயர்ந்த வஸ்திரபூஷணங்களினுலே அலங்கரித்து வீம்பும் பேருமையும் கோள்ளப்பண்ணும்போழுது ஆத்துமாவுக்குச் சுபாபமாயிருந்த ஆணவும் மேலிட அதற்கிருக்கவேண்டிய தாழ்மை முதலிய நந்துணமேல்லாஞ் சிறைப்பட்டு ப்போம். அதுவன்றி ஆத்துமா தன்னையும் தலைவளையும் மறந்து பேருமைகோண்டபோதே போன்னுரையையும், மோகாதாரமும் அதிகரித்துப் பிறன் போருணை அபேட்சிக்கவும், பிறஸ்திரிகளை இச்சிக்கவும் ஏதுவாகும். அப்படியே ஆத்துமா சித்திய சுத்தைத் தீழுங்கு பேரிய நட்டப்பட்டுப் போம்.

மேலும் பொன் வெள்ளி பூஷணங்களை அனித்துகோள்பவர்கள் பிரயாணப்பட்டுப்போவது மகாபயங்கரம். அப்படிப் போறவர்களை அடிக்கவும் கோல்லவும் பறிக்கவமேன்றே. வழிப்பறிகாரரும் கள்வரும் வழிகளிலே காத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கையில் அகப்பட்டுப் போருணைப்பறிகோடுத்து நட்டப்பட்டவர்கள் அனேகர், காயப்பட்டவர்கள் அனேகர், கைகால் முரிங்கு கிடந்தவர்கள் அனேகர், பிராண்னை இழந்தவர்கள் அனேகர். இன்னும் நைககளைச் சேர்த்து வீடுகளில் வைத்திருப்பதினால் கள்வர் முயன்று தோடர்க்கு அவர்கள் வீடுகளிற் புதுக்கு தங்களை வர அழித்த நைககளையும் எடுத்துக்கொண்டு அவை

கணை வீட்டிலே சேகரித்து வைத்த குற்றத்திற்கு அபராதமாய் அவர்களுக்குத் தேவையாயிருந்த வீட்டுச் சாமான்கணையும், போசனத் தீரவியங்கணையும், உடேப்புகணையும் வாரிக்கோண்டு, அவர்கள் உத்திருந்த உடைமானங்கணையுங் கழைந்துகொண்டு அவர்களுடைய காதுகணையும் அறத்துக்கோண்டு போதுமான அடி ஆக்கிணைகணையுங் கோடுத்து அபிமானங்கணையுங்கேடுத்து குடியிருந்த வீடுகணையுஞ் சுட்டேரித்து சேரிட்டால் கோலைகணையுஞ் செய்துபோகிறார்கள்.

இதினால் வஸ்திரபூஷணங்கணை அதிகமாய்ச் சேகரித்தவர்கள் தேவனுடைய பிரியவீனந்ததைச் சம்பாதிப்பதுமாத்திரமல்ல, எத்தனை நட்டத்துக்கும், துக்கத்துக்கும், அச்சத்துக்கும் உடன்தையாகிறார்கள். இவர்கள் தங்கள் உண்டியையும் உறக்கத்தையும் அபிமானத்துக்கு வேண்டிய உடைமானங்கணையும் ஒருத்து நகைக்கணைத்தேடுகிறார்கள். அப்படியே தேவேதும் பிரயாசம், வைத்துக் காத்துக்கோள்வதும் பிரயாசம். அவர்களுக்கு நித்திரையுமில்லை, ஆறுதலுமில்லை, சுகமுமில்லை, கடைசியாய்ச் சர்ரமுமில்லை. இதுவுமன்றி ஆயிரமிறைசாலுக்குத் தகுமான பணி செய்விக்கும்போமுது கூலியும் தட்டான் எடுத்த களவுங்கூட நானு இறைசால் நட்டம்போகும். அதின் வட்டிவருஷத்துக்கு நூற்றிருபத்தினால் இறைசால் நட்டம். அதினுடைய தேய்வு வருஷம் பத்து இறைசால்மட்டுக்கு நட்டம். இதுவல்லாமல் நகைகணை அணிந்துபோம்போழுது சிலபல விழுந்துபோகச் சற்றுச்சற்றுய் நாள்வட்டத்திலே வேதுநட்டம்வரும். இாவல் கோடுத்தால் வாங்கினவர்கள் கோடாததினாலும், வாங்கினவர்கள் பாலிக்க அறியாமல் முறித்துப்போவதினாலும், வா

ங்கினவர்கள் கைமோசமாய் இழுந்துபோவதினாலும், கோடுத்தவர்கள் வாங்காமல் மறந்துவிவேதினாலும் கூட்டம் வரும். இதுவுமன்றி இப்படி ப்பட்ட கேடுதி சம்பவிப்பதினால் கோடுகளிலே வழக்காடி அதிகாரம் நட்டமடைகிறார்கள். இரவுல் கேட்கிறவர்களுக்குக் கோடாமல் விசேஷத்தினாலே சினேகித்தரை இழுந்துபோவதாயிருக்கும். இப்படி எவ்வழியிலும் நட்டமே நட்டம்.

இப்போழுது எடுத்துக்காட்டிய நியாயங்களினாலே சர்ர பூஷணங்கள் தேவனுக்குப் பிரியமானதல்லவென்றும், அவைகள் மனிதருடைய சிங்தணைகளை வீகாரப்படுத்தித் தேவனைவிட்டு விலகச்செய்கிறதென்றும், அந்தப் பூஷணங்கள் தமக்கும் பிறருக்கும் இடைஞ்சலாயும், சகோதரருக்குள் போருமை எழுப்புகிறதாயும் இருக்கிறதேன்றும் அவைகள் எவ்விதத்திலும் நட்டத்தையே வருவிக்கிறதென்றும் அறிந்திருக்கிறீர்கள். ஆனால், அவைகளினாலே சுயசரிரத்திற்காகிலும், ஆத்துமாவுக்காகிலும், அன்னியருக்காகிலும், சகோதரருக்காகிலும், சுபகுமேப்பத்திற்காகிலும் யாதோரு பிரயோசனமும் வரமாட்டாது. பிரயோசனம் உண்டென்று எந்த அறிவாளியும் சொல்லமாட்டான்.

இதற்கு மேற்கோளாக அறிவாளிகளாயிருக்கிற முதியோரையும் வேதத்தையும் வினாவி அறியுங்கள். வேதத்தையும், சர்ர அஸித்தியத்தையும், சரிரத்தின் கிழ்சிற்போகத்தையும் ஆத்துமாவையும் அதின் நித்திய வாழ்வையும், அது அடையும் பேரின்பத்தையும் அறிந்திருக்கிற ஒவ்வொருதரும் சரிரத்துக்கடுத்த சிற்றின்பவாழ்வைவெறுத்துத் தேவனில் அன்புவைத்துத்தங்களாத்துமாவுக்குவேண்டிய பூஷணங்களையே பூண்டுமருமையின்வாழ்விலே நம்பிக்கையுடையவர்களாய் நடக்கிறார்கள்.

இப்படியிருக்க மாமிசத்துக்கேற்றபடி நடக்கிறவர்கள் மாமிசத்துக்கேற்றவைகளைச் சிந்திக்கிறார்கள். மாமிசத்துக்கேற்ற சிந்தை மரணத்துக்கே துவானது. ஆவிக்கேற்ற சிந்தை சீவனுக்குஞ் சமாதானத்துக்கும் ஏதுவானது. எப்படியேன்று ஸ், மாமிசத்திற்கேற்ற சிந்தை பராபரனுடைய ஞாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியாமலும் கீழ்ப்படியத் திராணியில்லாமலுமிருக்கிறபடியால் அது பராபரனுக்கு விரோதமான பகையாயிருக்கின்றது. ஆனதால் மாமிசத்துக்கேற்றபடி நடக்கிறவர்கள் பராபரனுக்குப் பிரியமாயிருக்கமாட்டார்கள். பராபரனுடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருக்கிறபடியால் நிங்கள் மாமிசத்துக்கேற்றபடியல்ல, ஆவிக்கேற்றபடி நடக்கிறவர்களாயிருக்கிறீர்கள். கீறில்துவிழுவியையுடையவன்லாதவன் அவருடையவன்ல்ல, என்று அப்போஸ்தல கூகிய பவுல் உரோமாயருக்கு எழுதின நிருபம், ஏ. அதிகாரம், டு—கு. வசனங்களிற் சோல்லுகிறுன். ஆகையால் நிங்களும் சரிரபூஷணங்களை அதிகம் பாலியாமல்லிட்டு ஆத்துமாபூஷணங்களைப் பூண்டு தேவனுக்கும் தேவபத்தியுள்ளவர்களுக்கும் ஏற்றவர்களாய் நடக்கச் சோல்லப்பட்ட புத்திபோது மேன்றேண்ணி இவ்வளவில் அதை நிறுத்தி ஆத்துமாபூஷணங்களைப்பற்றிச் சோல்லுவேன் கேட்பீர்களாக.

ஆத்துமாபூஷணங்கள்.

தன்னுடையவர்களுக்கு நித்திய பிரயோசனத் தைத் தருமென்பது.

ஆத்துமாக்கள் பூதங்களிற்கேள்றிச் சிலகாலமாத்திரம் நின்று மாய்ந்துபோகிற சடப்போகுள்ளல்.

அவை தேவனுலே தோற்றுவிக்கப்பட்டு மனம் புத்திமுதலிய உட்கரணங்களையடையபோகுள். அவைகள் உடம்புகளிலே வாசம் பண்ணுக்கையில் நடப்பித்தலும் வோரு நற்செய்கைகளையும் துற்செய்கைகளையும் தம் மொடுகோண்டு புறப்பட்டுத் தேவை எடுத்திற் சேர்க்கு தாம் உடம்போடிருக்கையிற் சம்பாதித்து வைத்த நன்மைத்தை இரண்டிற்கு முதல் உத்தரவாதியாய் நிற்கும். அது இவ்வுலகத்தில் சம்பாதித்து வைத்த தீரவியங்களாவது, வேந்துச் சங்களாவது, புத்திரபுத்திரிகளாவது, அதிகார தத்துவங்களாவது, வித்தை வல்லபங்களாவது, சரிரமினுக்கங்களாவது, அனிந்த ஆடையாபரணங்களாவது, பூஷணசகந்தங்களாவது அதனேடே கூடிப் போவதுமில்லை. உதவிசெய்வதுமில்லை.

ஒரு ஸ்தீரியானவள் தனது சர்வரமணவாளனுடைய சபையிலே பிரவேசிக்கும்படி எவ்விதமாய் உலகத்துக்கடுத்த உச்சிதமான ஆடையாபரணங்களைப் பூண்டு, சுகந்தவர்க்கங்களை அனிந்தபோவாரோ அத்தன்மையாய் ஆத்துமாவாகிய ஸ்தீர தனது ஆலிபின் மணவாளனுகிய கிறிஸ்துவின் சபாசமுகத்தில் சேரும்போழுது அவருக்கேற்ற பரிசுத்தநடையாகிய ஆடையாபரணங்களையும் பரிசுத்த சேபமென்னுஞ் சுகந்தவர்க்கங்களையும் உறுதியான லிசுவாசமென்னும் ரூபயேளவனங்களையும் தேவபுத்திரரேன்கிற குலவிருதுகளையுங்கோண்டு அந்தத் தேவசபையிற் சேரவேண்டும். அந்தச் சபைக்கேற்ற ஆபரணுதிகள் மேலே காட்டிய வசனங்களிற் சோல்லப்படும், அன்பு, சங்கோஷம், சமாதானம், நிடியசாந்தம், தயவு, நற்குணம், உண்மை, போறுமை, இச்சைப்படக்கம் என்பவைகளும், லிசுவாசம், நீதி, பரிசுத்தம் முதலிய தேவசாயல்களுந்தான்.

இவைகளே ஆத்துமாக்களுக்கேற்ற பூஷணங்கள். இவைதோன்றும் ஆத்துமாக்கள் உடம்பைவிடப்பேற்றும் போழுது கூடப்போகக்கூடிய தீரவியங்கள். இவைகளே இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஆத்துமாவுக்குத் துக்கமில்லாத சுந்தோங்க்கத்தைக் கோருக்கக்கூடிய ஆபரணங்கள்.

மேலும், ஆத்துமாபூஷணங்களின் அலங்காரம் எத்தனைகாலம் சிற்குமேன்பதை உற்றுப் பாருங்கள். சர்வம்பூதசம்பங்கமுள்ளதாய்த்தோன்றிவியாத்துகளினுலாகிலும், சத்துருக்களாலாகிலும், விருத்தாப்பியத்தினுலாகிலும் அழிந்துபோம். அதுபோல சுதின் பூஷணங்களும் மண்ணுதிவஸ்துக்களால் உண்டுபெட்டதும், கள்வர்முதலிய இடையுறுகளில் அழிந்துபோவதும், தேய்ந்துபோவதும், அலங்காரம் குன்றிப்போவதுமாயிருக்கின்றது. ஆத்துமாபூஷணங்களோ ஆத்துமாவைப்போல அழியாணமயுள்ளதும், பரிசுத்தாவியினுலே தோற்றப்பட்டதும், ஆவியானநூபமுள்ளதும், கள்ளர் பறிக்கக்கூடாததுந், தேய்ந்துபோகாததுங், குன்றிப்போகாதும், ஒளி மழுங்காததுமாயிருக்கின்றது. அதை ஒருவன் அணிந்துகோண்டால் அது அவனை இம்மையிலும் மறுமையிலும் சிறப்பிக்கும். அதை உலகத்திலுள்ள பஞ்சமாகிலுங் கோள்ஜோநோயாகிலும், நாசமோசங்களாகிலும், நிகழ்காரியங்களாயினும், வருங்காரியங்களாயினும் பிரிசுக்கக்கூடியதுல்ல. அதை ஒருவன் அணிந்துகோண்டால் அணிந்தவனும் வரவர நாள்வட்டத்திலே முக்கிய அஸ்காரத்தையடைவதுமன்றி நாளுக்குநாள் கேவசாயலையும் பூரணமாயடைவான். அப்படியே அவன் அணிந்த ஆபரணங்களும் நாளுக்குநாள் அவனுக்கும் பிறருக்கும் அதிக பிரயோசனத்தைத் தாங்கத் தானும் அதிக பிரசாசமுள்ளதாயும், அதிக மகிழ்ச்சி கொடுக்கக்கூடிய ஆபரணங்கள்.

மையுள்ளதாயும், அதிக பரிசுத்தமுள்ளதாயும், எவ்விடத்திலும் தன்னேளியைப் பூரப்பி அதிகரிக்கிறதாயும், சதாகாலங்களிலும் ஆத்துமாவைவிடுப் பிரிக்கக்கூடாததாயுமிருக்கின்றது. இதினாலே ஆத்துமபூஷணங்கள் அனவரதகாலங் தங்குகிற அழியாமையுள்ள மகத்துவ பூஷணமேன்று கண்டுகொள்வோம்.

ஆத்துமபூஷணங்கள் தன்ஜென அணிந்துகோண்டவர்களுக்கு, இவ்விலகத்திலுள்ள அறிவாளிகள், ஒனிகள், தேவபத்தரமுதலிய சற்சங்கத்தார்யாவருக்குள்ளுங்கணிசத்தையும், மகிழையையுங்களுகின்றது. அப்படிப்பட்டவேண இராசாக்கள் மத்திப்பார்கள். எந்தப் பேரியோரும் நம்புவார்கள். திருடரும் நம்புவார்கள். பேரியோர் சிறீயோர் யாவரும் நம்புவார்கள். அவன்பேரிலே உலகத்தார்தானும் பட்சமாயிருப்பார்கள். அவன்மேற் பிறர் வன்கண்மைகோண்டு குற்றஞ்சாற்றிலுலும் அவன் அணிந்துகோண்ட ஆபரணங்கள்தானே எதிர்நின்று அவனுக்கேற்ற சாட்சிகோல்லி அவனைத் தப்பவைக்கும். அவன் கள்வருக்கும் சுஞ்சவேண்டுவதில்லை. இராசாக்களுக்கும் பயப்படவேண்டுவதுமில்லை. சத்தருக்களுக்குப் பயப்படவேண்டுவதுமில்லை. அவன் எப்போழுதும் குறுதலுஞ்ச சமாதானமுஞ்ச ராந்தமுமுள்ளவனுயிருப்பான். இதுவன்றி மறுமையில் சத்தாத்துமாக்களும் பரிசுத்த தேவதாதரும் உலோக இரட்சகராகிய கிறிஸ்துவங்கூடியிருக்கிற திருச்சங்கத்தில் உலகத்திலுள்ள இராசாக்கள், பிரபுக்கள், அதிகாரிகள், செல்வர், கல்விமான்கள் முதலிய எவரைப்பார்க்கிலும் முக்கியமான வஸ்திரபூஷணங்களை அணிந்து தங்களைச் சோடித்து இடம்பொ

ய்வாழ்ந்த யாவரைப்பார்க்கிலும் மேன்மையுள்ள வருக்க காணப்படுவான்.

இன்னுஞ் சூலவோக சூயாதிபதியாகிய கிறிஸ் தாநாதருடைய வலப்பாரிசத்திற் சேர்க்கப்பட்டவ னும் உலகத்தை சூயங்நீர்க்கும்படி சூயாசனத் தீல் உழுக்கார்க்கிருக்கிறவனும் பிதாவாகிய பராபர ஞல் ஆர்வதிக்கப்பட்டவனும், பசி தாகமுதலி ய யாக்கைக்குற்றமனுகாதவனுமாய், நித்தியான ந்தவாழ்வில் வீற்றிருக்கிறவனுமாயிருப்பான்.

இப்பொழுது சோல்லப்பட்ட சிலாக்கியங்களை யும் இதற்கு அதிகமான மேன்மைகளையமனுபலி க்கும்படி காரணமாயிருக்கிறது மேற்குறித்த ஆத்தும்பூஷணங்கள்தான். ஆகையால் சரீரபூஷணங்கள்கையுடையவர்களைக் கேடுத்துத் தானுங் கேட்டுப்போகிறதேன்றும், ஆத்தும்பூஷணங்கள் தன்கையுடையவர்களுக்கு நித்திய வாழ்வையும், கன மகிழ்மையையும் கோடுத்து ஆத்துமாக்களோடு அனவரதகாலமுமிருந்து பிரயோசனத்தைத்து குவதேன்றும் அறிந்துகொண்டோம்.

இப்படி யிருக்கப் பிரியமுள்ள சகோதரரே, தேவதாசராயும், வேதத்தை அறிந்தவர்களாயும், பரிசுத்தாவியின் அலங்காரங்களைப் பேற்றவர்களாயிருக்கிற நிங்கள் சிற்றின்ப இச்சைகளுக்கும், உலகத்தாருடைய இளவழிபாகேஞ்குக்கும் உடக்கையாகி உங்களுக்கேன்று உலகத்தோற்றத்திற்குமுன் எத்தனம்பண்ணப்பட்டிருக்கும் பேரின்பவாழ்வை அவமதிக்கிறதும் அதைக் குன்றச் செய்வதும் எத்தனை மதிகேடு.

வேத அறிவடைந்த நிங்கள் புத்திசாலிகளாய் வேதவேளிச்சத்தில் நடவாமற் படுகுழியில் விழுந்திர்களானாலே, வேதவேளிச்சமில்லாத அதரிசனர் உங்கள் வழிகளைப் பின்பற்றிவந்து நிங்கள் விழு

ங் குதியிலே தாங்களும் விழவார்கள். அப்போ
முது நீங்கள் விழந்தபாடும் உங்களுக்குண்டு. அ-
வர்கள் விழந்தபதியும் உங்கள்மேற் சமந்திருக்க-
ம். ஆதலால் நீங்கள் தேய்வபத்தியும் விவேக-
முமூள்ளவர்களாய்ச் சிந்தனைபண்ணிச் சர்ரபூஷ
ணங்களை வெறுத்து ஆக்தமபூஷணங்களையே சம்-
பாதித்தணிந்து கொண்டு பத்திராவிகளாய் ஈடுக்க-
க்கடவீர்கள்.

க. கோரிக்கூர். பிள. அதிகாரம்.

மனுஷர், தேவதீதரேன்னும் இவர்களுடை-
ய பாதைகளை நான் பேசினாலும், அன்பு எனக்கீ-
ல்லாதிருந்தால் சத்தமிடுகிற வேண்கலத்திற்கும்,
ஒசையிடுங் கைத்தாளத்திற்கும் ஒப்பாயிருப்பே-
ன். நான் தீர்க்கதறிசனத்தையுடையவருயிருந்-
தாலும், சகலவித இரகசியங்களையும், சகலவித
அறிவையும் அறிந்தாலும், மலைகளைப்போய்க்கிற
திற்குப் பூரணவிசுவாசம் எனக்குண்டானாலும்
அன்பு எனக்கீல்லாதிருந்தால் நான் ஒன்றுமில்லா-
தவனுயிருப்பேன். எனக்குண்டான போருளை
ல்லாவற்றையுங் தரித்திருக்குக் கோடுத்தாலும்,
தகிக்கிறதிற்கு என்தேகத்தை ஒப்பித்தாலும் அன-
பு எனக்கீல்லாதிருந்தால் எனக்கு ஒரு பலனுமில்
லை. அன்புநிடியபோவுமையும் தயையுமின்னது;
அன்புக்குப் போருமையில்லை; அன்பு தன்னைப்
புகழாது, இறமாப்பாயிராது. சீர்கேடானாதைச்
செய்யாது, தன் போழிவைப்பாராது, சடிதியிற்
கோபங்கோள்ளாது, தீங்கு நினையாது, அநியாய
த்திற் சங்கோஷப்படாமல், சத்தியத்திற்சங்கோஷ
ப்படுகேன்றது. சகலத்தையும் மூகேன்றது, சகல
த்தையும் விசவாசிக்கின்றது, சகலத்தையும் ஈம்

புகின்றது, சகலத்தையுஞ் சகிக்கின்றது. தீர்க்கத் ரிசன்ஸ்களும் ஒழிந்தபோம், பாணங்களும் ஒழிந்தபோம், அறிவும் அகன்றபோம்: அன்போ ஒரு போழுதும் ஒழியாது. நம்முடைய அறிவு குறைவுள்ளது, நாம் தீர்க்கத் ரிசன்ஸ்கோல்லுதலுங் துறைவுள்ளது. நிறைவுவரும்போழுது குறைவுழீயும். நான் பாலகளுமிருந்தபோழுது பாலக ஜெப்போலப்பேசினேன், பாலகஜெப்போல உணர்ந்தேன், பாலகஜெப்போல யூகித்தேன்: நான் பிராயமுள்ளவனுணபோழுது பாலகனுக்கேற்ற வைகளைத் தவிர்த்துவிட்டேன். இப்போழுது அப்பிரகத்தின்வழியாய்த் தேளிலில்லாமற் பார்க்கி ரேறும்; அப்போழுதோ முகமுகமாகப் பார்ப்போம்: இப்போழுது நான் துறைந்த அறிவுள்ளவன்; அப்போழுதோ நான் அறியப்பட்டிருக்கிற பிரகாரம் நானும் அறிந்துகொள்வேன். இப்போழுது விசவாசம், நம்பிக்கை, அன்பு என்னும் இம்முன்றும் நிற்கின்றன; இவைகளில் அன்பே சிரே ஷ்டம்.

மத்தேயு. இ. அதிகாரம். சு—சு.

நி பிறஜெசித்து, உன் சத்துருவைப் பகைக்கக்கடவாயேன்று சோல்லியவாக்கைக் கேள்விப் பட்டார்கள். நானே உங்களுக்கு இவ்வாக்கைச் சொல்லுகிறேன், உங்கள் சத்துருக்களை ஜெசியுங்கள், உங்களைச் சபிக்கிறவர்களை ஆசிரவதியுங்கள், உங்களைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மைசேய்யுங்கள், உங்களை சிர்தித்து, உங்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்கள் நிமித்தம் வேண்டுதல்பண்ணுங்கள். அதினால் நிங்கள் பரமண்டலத்திலுள்ள உங்கள் பிதாவுக்குப் பிள்ளைகளாவீர்கள்: அவர் தீயவர்கள்மேலும், நல்லவர்கள்மேலும் தமது குரியன் உதிக்கவும், நீதியுள்ளவர்கள்மேலும் அந்திய

ள்ளவர்கள் மேலும் மறைப்பெய்யவும்பண்ணுகிறா. உங்களை நேசிக்கிறவர்களைமாத்திரம் நிங்கள் கேசிப்பீர்களாகில், உங்களுக்கேன்னபலன்வரும்; ஆயக்காரரும் அப்படிச்செய்கிறார்களல்லவா. உங்கள் கோதரரைமாத்திரம் நிங்கள் வாழ்த்துவிர்களாகில், நிங்கள் செய்கிறவிசேஷமென்ன, ஆயக்காரரும் அப்படிச்செய்கிறார்களல்லவா; ஆதலால் பரமண்டலத்திலுள்ள உங்கள் பிதாப் பூரணசற்குணமுள்ளவராயிருக்கிறதுபோல, நிங்களும் பூரணசற்குணமுள்ளவர்களாலிர்களாக.

மத்தேய. ஏ. அதிகாரம். 28—க.

ஆதலால் நான் சொல்லிய இவ்வாக்குகளைக்கேட்டு, இவைகளின்படி செய்கிறவனேவனு, அவனைக் கண்மலையின்மேல் தன் வீட்டைக்கட்டின புத்தியுள்ள மணுஷனுக்கு ஒப்பிடுவேன். பேருமன்றசோரிந்தும், பேருவேள்ளம் வங்கும், காற்றுகள் அடித்து அந்தவீட்டின்மேல்மொதியும், அதேன் அத்தீபாரங் கண்மலையின்மேல் போடப்பட்டபடியால், அது விழுவில்லை. நான் சொல்லிய இவ்வாக்குகளைக்கேட்டு, இவைகளின்படி செய்யாதவனேவனு, அவன் மணவின்மேல்தன்வீட்டைக்கட்டின புத்தியீனனுக்கு ஒப்பிடப்படுவான். பேருமறைசோரிந்து, பேருவேள்ளம் வங்கு, காற்றுகள் அடித்து அந்த வீட்டின்மேல் மொதியபோழுது, அது விழுக்கது: முழுவதும் அழிக்குபோயிற்றேன்றார். இயேசு இவ்வாக்குகளைச் சொல்லி முடித்தபோழுது, அவர் வேதபாரகரைப்போல்ல, அதிகாரமுடையவராய் அவர்களுக்கு உபதேசம்பண்ணினபடியால், சனங்கள் அவருடைய உபதேசத்தைக்குறித்துப் பிரமிக்தார்கள்.